

СМЕРТИЮ СМЕРТЬ ПОПРАВ

Тревожни са тези пред Великденски дни. Смъртта сякаш шества всепобеждаващо, навред по света. И нейното ледено дихание смразява сърцата и мислите ни, а устата сами нашепват: „Боже, опази!“ И тъкмо затова „Тайна велика ест“ е нашата православна вяра – великият смисъл на „живот в Христа“.

Може би най-концентрираният израз на смисъла на християнското учение принадлежи на Св. апостол Павел, единственият от Апостолите, комуто не било съдено да лицезре Спасителя, защото не е бил сред непосредствените Негови ученици. „Ако Христос не беше възкръснал след Кръстната си смърт, то нищо в нашата вяра нямаше да има значение и смисъл“. Или по-кратко и обобщаващо: „Без тайнството на Възкресението, всичко е безсмислено!“

И в тези няколко думи, е концентрирана кратко и красноречиво Великата Тайна на християнската вяра. И наистина, и най-дългият живот все някога свършва, и накрая на всичко, идва Краят. И всяко земно съществуване, колкото и значимо да е то, привършва и се закръгля. И най-значителният живот на най-значителния човек, няма значение пред лицето на Окончателното Събитие.

Човек е прозрял тази истина и я е въплътил в едно смразяващо прозрение, което много често забравяме: „Помни Смъртта!“ („Memento mori“). Защото изправяйки се пред смъртта, човек се изправя пред безсмислието. Пред него всичко се стопява, изчезва, развява се и отлита като прах през Вселенската пустош. Но ето, Св. апостол Павел ни разкрива основната загадка на живота и смъртта. И човек разбира, че след безсмислието на смъртта има нов смисъл. Че след Края се открива безпределът на Безкрайността. Че безсмислието на Смъртта само по-ясно оч-

ертава тържеството на Смисъла. Че краят на всеки живот е реален, а не илюзорен. И въпреки това, след последната си крачка, човек влиза в Царството на тържествувания смисъл.

Християнските мистици и мислители добре са разбирали, че Смисълът като Дух на Живота, е самият Свети Дух, Който умее да присъства, макар и отсъствайки.

И наистина, няма по-кратък и по-бляскав начин да се утвърждава господството на Смисъла, на Светия Дух, над човешкото съществуване. Във Великденската сакрална нощ християните пеят и питат: „Къде е Смърт, твоето жилище?“ И с тези думи те всъщност напомнят на себе си и на всички човеци, че смъртта е победена още в мига, когато се е опитвала да се утвърди. Това е смисълът на израза „Смъртию смърть поправ!“

Да, ние умираме, утвърждава апостол Павел, но все пак смърт няма! Сиреч, в самата безсмислица на смъртта, се утвърждава победата на смисъла на живота. Но още по-парадоксално и вярно е, когато Свети апостол Павел доказва извечната победа на Смисъла: „Чрез своята немоощ, утвърждавам Неговата Моощ!“

По този начин християнската вяра разкрива своето най-дълбоко съдържание – смърт няма, защото Животът е победил Смъртта! Това е и смисълът на Великден – централният сакрален празник, след който в целогодишния календар на Християнското Тайнство, дните се броят с „До“ и „След“ Великден. Той е най-светлият и жизнено утвърждаващ аргумент в литургичния кръг на вярата. Той е тайнството на тайнствата и извечният отговор на централния житейски въпрос на всеки човек – окончателната и вечна победа на Живота над Смъртта; на смисъла над безсмислието; на радостта над унинието; на вярата над отчаянието...

В никоя друга религия

няма такава яснота на вярата. Празнувайки Великден, ние празнуваме вечното наличие на смисъла в живота си и вечното ни пребиваване в Сми-

съла, завещан ни от Спасителя: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“!...

Да ни е честит Великден!
Да се прегърнем по хрис-

тиански и да се поздравим: „Христос, Воскресе!“ „Воистина Воскресе!“

ЗОРА

АТАНАС СТОЙЧЕВ

КАКВО ВБЕСЯВА ДОБЕРМАНИТЕ НА ВЛАСТТА?

За някои наблюдения върху антипрезидентския Коментаррум

безпомощен човек, дълбоко объркан, непрекъснато противоречащ си, политически некомпетентен... Опитва да се вкопчи в някакви популистски клишеета за бунтове и бедност, но... Трабва да си много деинтелектуали-

зиран, за да не схванеш, че това е неточният човек на неточното място в най-лошото възможно време..."

6 април, по повод обръщението на кралица Елизабет II към британците: „Ето, така се прави, когато имаш стил и обич към нацията. Вдъхва се увереност, подчертава се, че това е един горд и успешен народ, успяваща се, че всичко ще бъде наред. И че бъдещето ще е добро. Дори Радев да гледа това обръщение към британската нация (в което се съмнявам), пак няма да може да осъзнае колко далеч е от профила на един нормален политически ръководител, какъвто президентският му пост предполага да бъде. За 4 години Радев не можа да превъзмогне случайността на появата си в политиката...“

3 април: „Щал свят е в извънредно положение, половината човечество е в карантин, само глумакът от „Дондуков“ 2 не спира да бръщолеви... Само си представете как той щеше да реагира на тази криза, ако беше на власт. Направо е плашещо да го слушаш. Пълна неадекватност. Безотговорност! Прикритата зад „уж грижа“ за засегнатите от мерките. Популист кретен!“

Да, приятели, това е мнението на една от многото дурналистки, които в момента се опитват да ни убеждават кол-

ко е полезна фашизацията на обществото. Пет пари не чинят нефелните й плонки по президента, който е легитимно избран от стотици хиляди избиратели, а тя... тя е просто търсеща популярност драскачка, която

е въобразила, че е по-мъдра от повечето българи. Ама мъдрост с мащането на нечи чаршафи не се придобива, за това се искат други таланти.

Не по-назад от дурналистиката във втревидовата борба за

оцеляване, а също и на първа линия в атаката срещу „Дондуков“ 2, са и някои от обичайно заподозрените социологически агенции на повикване,

които редовно ни пробутват студени кебапчета и топла бира с муха в халбата. През миналата седмица по БТВ от „Тренд“ почти подмокрени ни съобщиха: „Расте рейтингът на премиера в условията на извънредно положение“. Ерго, задминал е нолсетте този на президента Радев. За достоверността на трен-

дото изследване ще цитирам авторитет в социологическите проучвания и емпиричния социологически анализ – доц. Антоанета Гетова: „Числата ми го говорят“ продължава, тоя път с политически оттенъци. В началото на видеоинтервюто (по БТВ) журналистът съвместно изчете характеристиките на изследването – както и трябва да бъде, но БТВ трябваше да го напишат и в текста извън видеото. Както и да е, в обяснението как са направени интервюта се прокрадна съмнителното „онлайн интервюта“. За непознатите – правенето на представителна извадка на населението онлайн е много трудна задача. Не казвам невъзможна, защото в Естония например е възможно, макар и също да е трудно. От една страна, има цели групи, които са изключени от интернет, но това е първият проблем. Вторият е тези, които са включени, как ще ги намерите – в момента у нас поне по методологията на спазване на принципа на случайния подбор, осигуряващ представителност, е на практика невъзможно. Ако „Тр-

енд“ са намерили такова норулау, трябва да го патентоват, защото несъмнено ще станат богати. По-вероятната версия обаче е, че извадката не е представителна (нещо което, „Тренд“ са пропуснали да уточнят) и не отразява вярно настроенията на генералната съвкупност на българското население или нека да го кажем по-скоро, че не е в състояние да гарантира, че я отразява. Хитро, колеги, хитро. Нека заблудените си мислят, че изслед-

ването е представително: така хем сме чисти социологически, хем ще излъскаме поизцапанния имидж на правителството. ГенЯлно!!!

Читатели на „Нова Зора“, някой нещо да не разбра?! Мерси! Разбира се, диктатурата на антипрезидентския коментаррум не би била завършена без постоянните абонати на т.нар. национални телевизии, след чиито сутрешни блокове човек, за да остане жив, трябва да ги изгледа здрав. Тук палмата на първенството държат астралните близначки – професорките Антоанета Христова и Татяна Буруджиева, чиято основна задача е да придадат на антирадевото говорене академичен стил и научна обосноваване.

За десерт, населението всекидневно, по два пъти, е облъгвано от брифингите на Кризисния щаб, в който няма нито един специалист по кризисен PR, и чиито сводки допълнително поразяват менталното здраве на хората. След един такъв вечерен брифинг, за да се успокоите, е по-добре да си пуснете някой филм на рожките или да прочетете роман на Стивън King. Паноптикумът на антипрезидентското говорене от медиите, социолози, политолози и кризисни щабове, е с една добре криптирана цел – продуциране на страх у населението, което само да пожелае въвеждането на още по-строги ограничения върху неговите граждански права и свободи, фиксирани в Конституцията, за които президентът алармира неведнъж от деня, в който

бе обявено извънредното положение у нас. Това е разгаданата енигма на далеч простиратата се цел на управляващите и придворните им медии – въвеждането на един рафиниран, модифициран авторитарен режим с неограничен мандат и подписан празен чек от парламент на повикване. Срещу реализирането на тази цел е и каузата на Радев, генералът на надеждата и президентът на съпротивата срещу статуквото. Затова е и толкова голяма яростта връз него.

Митко ШОПОВ

Германският държавен деец и първи канцлер на единна Германия Ото фон Бисмарк (1815-1898) преди повече от два века заявил: „Най-много се лъже преди избори, по време на война и след лов“. Ако трябва да допълним Бисмарк можем да кажем също, че се лъже и по време на пандемия. Нейното главомерно разрастване изкуши почти всички политически лидери на Запад да постъгват относно възможностите на иначе същият здравеопазване. Лъжата лъсна, защото се видя, че пандемията в собствените им страни става катастрофална. Но използват плахило то на коронавируса, те започнаха с него да оправдават неудачите и грешките в собственото си управление. Тези пък от „Новата“ Източна Европа, освен това, използват и ситуацията, за да прикрият корупционни управленчески практики и щения за еднилични режими и диктатури. Поради това не можем в български условия да твърдим, че нашата власт е първооткривател на лъжата в политиката. Ако трябва да бъдем точни, лъжето като акт на умишлено съобщаване на невярна информация, е толкова стара практика, колкото самата човешка раса. Факт е обаче, че поради безнаказаност и negliжираност, лъжата в политиката през последните 11 години управление в България, се стигна до патология. Поведението на патологично лъжене е документирано за първи път в медицинската литература от немски психиатър Антон Делбрюк през 1891 г. В своите изследвания той пише, че това е психологическо разстройство, при което човек лъже принудително до такава степен, че е способен да вярва в собствените си лъжи. Това психологическо разстройство той нарича „*pseudologia phantastica*“. И без да сме специалисти в тази сфера можем вече с увереност да твърдим, че това е най-точната диагноза на днешното българско управление. До това заключение неминуемо стига всеки трезв мислещ човек като гледа и слуша с каква емоция и страст министър-председателят и неговите депутати в парламента, защитават своята най-голяма лъжа

ЛЪЖИ И ИСТИНИ ПО ВРЕМЕ НА ПАНДЕМИЯ

за истинското положение в страната, което най-общо във всички сфери. Според световната и европейска статистика, през последните 10 години, България завоюва първенство по всички негативни показатели в ЕС и света: корупция, бедност, замърсеност на природата, неграмотност, сива икономика, липса на свобода на словото и върховенство на закона, смъртност, ниска продължителност на живота и отрицателен прираст на населението... На фона на тези челни места на страната по упадък, министър-председателят ни обаче продължава безогледно да твърди и да внушава измамната представа, че България едва ли не благоденства. Цялото близо 11-годишно управление на кабинетите „Борисов“ се характеризират с две особености: Първо – то се осъществява на принципа проба-грешка, което е видимо следствие от ниския професионален и интелектуален капацитет на управляващите. При възникване на грешка след пробата, което почти винаги се случва в практиката на това управление, вината за грешката се вменява винаги на „комунистите“, на предишното управление и на опозицията. Проба-грешка в този дух бе и декларацията на премиера - „отказваме се от Евронормата“, в края на февруари - „Кандидатстваме за Евронормата“ на 10 март.

Второ, което произтича от първото: стремежът на властта за отлагане на възникналите сложни икономически, социални и всякакви други проблеми става все по-вигума и изобличителна менгенция. Когато обаче това вече е невъзможно да бъде прикрито, в ход влизат противопоставяните в Европа (най-успешни се оказаха Германия, и Австрия, а в света - Южна Корея и Китай); нито пък никак от лидерите от ЕС и държавите-членки ни е похвалил. Точно обратното. Само оценката на президента Радев и корективна на властта, в лицето на опозицията - Коалиция „БСП за България“, както и преобладаващата част от общественото мнение, показаха, че мерките са по-скоро закъснели, хаотични и частични. В областта на икономиката тези мерки, по мнение на бизнеса, дори са ощетяващи и вредни.

Обратен ефект и реакция се получи и от необмислените и въведени от правителството големи глоби за нарушителите на самоизолацията. Те се оказват неспособни за плащане, поради ниския жизнен стандарт на българските граждани. След инфарктното приемане на президентското вето по част от Закона за извънредното положение, премиерът Борисов и правителството му бяха принудени да предложат и някои половинчати икономически мерки, обявени за подкрепа на бизнеса и най-уязвимите слоеве, но фактически реално бяха предвидени средства само за допълнително възна-

е също показателен пример за такъв стил на управление. Ръководството на банката бе уволнено, едва ли не в ефир, но парите останаха там, където бяха предназначени... А те може да дадат глътка свеж въздух на малкия и средния бизнес, който фактически пострадна най-сериозно от пандемията от коронавируса, защото ББР е създадена именно с цел да помага на бизнеса от този формат.

Войната срещу невидимия враг, който бил създаден от „някаква гад“ (думите са на премиера), започна с обявяване мер-

ките на правителството на зрелищен брифинг на 24.03.

Малко свързаният с темата 70-минутен монолог на Борисов бе изпълнен с абсурдни примери от собствената му „страдалческа“ биография,

хвалби затова, че отново сме първенци в Европа по взетите ефективни мерки,

и всичко това, гарнирано със съмнително достоверни факти и плашещо на ошаваните зрители.

На първо място, нито сме първи с мерките срещу коронавируса, нито сме най-успешните в Европа (най-успешни се оказаха Германия, и Австрия, а в света - Южна Корея и Китай); нито пък никак от лидерите от ЕС и държавите-членки ни е похвалил. Точно обратното. Само оценката на президента Радев и корективна на властта, в лицето на опозицията - Коалиция „БСП за България“, както и преобладаващата част от общественото мнение, показаха, че мерките са по-скоро закъснели, хаотични и частични. В областта на икономиката тези мерки, по мнение на бизнеса, дори са ощетяващи и вредни.

И действително, денонощното облъчване от премиера, националния щаб за борба с коронавируса и жадните за сензации и трупове „правилни“ медии, броеето на умрелите в световен мащаб, на заразените, които манипулативно се обявяват за болни, умишленото премълчаване броят на оздравели, не допринася с нищо за действителна борба с коварния вирус, а само засилва недоволството, паниката и страха у хората. На 28 март, мъж от Ямбол, демонстративно счупи телевизора си на Общинския

граждане на работещите в сферата на здравеопазването, МВР и в Министерство на отбраната, които са на първата линия в битката с епидемията от коронавируса. Липсват всякакви мерки за борба с вихрещата се спекулата на пазара.

За сметка на това обаче мерките ограничаващи демокрацията като разпускане на парламента, свободата на личността и словото, са пресиленени и гарантиращи възможността на управляващите да мачат по свое усмотрение несласните и онези, които си позволяват да критикват тяхната политика. Те откриват и възможността министър-председателят да управлява еднолично, нещо за което отдавна е подозирани. Този уклон на управляващите в България и някои други източно европейски страни като Унгария например, беше осъден от телевизора си на Общинския

31.03. председателят на ЕК Урсула фон дер Лайен заяви: „Извънредните мерки за борба с коронавируса не могат да се използват като предпоставка за посегателства върху демокрацията и най-вече върху свободата на личността и словото“. Тя дори обеща този проблем да бъде обсъден на специално съвещание на Еврочиномията и да се вземат необходимите мерки. Така балонът с хвалбите от Брюксел одобрява неговите мерки, се спуска. За негов ужас авторитетният вестник „*L'Espresso*“ даде за положителен пример президента Румен Радев, който наложи вето срещу Закона за извънредните мерки на правителството за свързването на човека и свободата на словото.

Що се отнася за приноса на премиера за нулевата миграция по нашите граници, основана на личното му приятелство с Ердоган, той, меко казано, е спорен по една проста причина, която може би е все още неизвестна на нашия премиер и неговия съветник по турските въпроси Велди Рашидов.

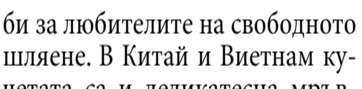
На стр. 4

Петко ПЕТКОВ

Когато през 2000-та година навлизахме бродо в Третия „Милениум“ и единствената ни грижа беше дали компютрите няма да блокират, мислил ли е някой, че всъщност навлизахме в епохата на вирусите? Не, светът бе изпълнен с оптимизъм и големи очаквания: за епоха на благополучието, за живот в Космоса и на планетите от Слънчевата система, за изкуствен интелект и летащи коли. А се оказа, че заради някакъв нов тип коронавирус трябва да се учим как да си мием ръцете, да ходим с маски на устата, да се изолираме и карантинираме като прокажени или чумава. Иначе казано, природата ни натика в „гоброволен затвор“ и започнахме по-добре да разбираме животните в зоопарковете. А самата природа започна да се поправя, когато хората се прибраха в своите домашни крепости. Реките станаха по-чисти, а по каналите на Венеция заплуваха делфини.

До миналата година се тревожехме от надигналата се бегланица и мигрантска вълна, а сега и да нахлуят нелегални мигранти, няма кой да ги спре. Понеже и армията, и полицията, са ангажирани с мерките за противодействие на разпространението на COVID-19. Сиреч, проверяват преминаващите през КПП-тата на входовете и изходите на областните градове и по-малките населени места и квартали, където е наложена карантина и забрана за движение по улиците. Другата им задача е да залавят, арестуват и глобяват нарушителите на карантината и такива, дето се разхождат из парковете без домашни любимци. Кучето е най-добрият приятел на човека, а по време на коронавируса е единственото али-

би за любителите на свободното шляене. В Китай и Виетнам кучетата са и деликатесна мръвка, но у нас, дори циганите им

народно право да проучва и разработва континенталния шелф около гръцките острови, в близост до турския бряг. Ердоган стриктно и ревностно защитава националните и възродителни неосманитски интереси на Турция. България е част от тези интереси, но в момента българския мигрантски коридор не е на дневен ред. Това е обяснението за нулевата миграция. Ако обаче не бяхме подарили на Турция правата върху газопровода „Турски поток“, или пък най-вече, ако в Черно море, по талвега на граничната ни река Резовска, бяха открити наши нефтени находища, нещата щяха да са диаметрално противоположни.

Голословията се оказаха и уверенията на премиера за мерките в социалната сфера.

Освен потребителски заеми от 1500 лв. за останалите без работа - досега друга реална мярка няма. Ако обаче трудните ситуации от живота на обикновените хора, свързани с безработицата и безпарич-

са напълндисват. Въпреки че безугризеня похапват коне, магарета, лебеди и розови пеликани. Поради което кучешката популация по улиците е във възход. А, както казваше покойният Георги Русев във филма „Селянинът с колелото“: „Котки и кучета може, прасета не може!“

В момента народът на България чака със свито сърце Великден, който няма да празнува както по-рано, и бродните до вдигането на извънредното положение на 13 май с надеждата това да стане по-рано. Защото

бездействието, безпаричието, загубът, безпомощността и неизвестността, са послатери от коронавируса.

България от давна не е била

даването от работа на десетки хиляди заети в туристически бранш, хотелиерството, ресторантьорството, търговията, услугите и други сектори, все още по-мрачни перспективи. Включително неплатежеспособност, оскъдица и глад.

Разбира се всяка криза, както казват китайците, е възможност, но тази, с коронавируса, ще облагодетелстват най-вече силните, богатите, наглите и изобретателните в мошеническата. „Дивацината е последната спирка на вируса“, написана Мехмет Фарач във вестник „Иеничагъ“ (29.03.2020). Както казваше един зевзек, пресъздаващ логиката на ловците на нелегални мигранти Динко Бълев от Ямбол и Петър Петров-Пе-

рата от Бургас: „Откакто видянаха оградата по границата с Турция – с пари се видаха!“. Днес, дежурещите край дупките във „Великата българска ограда“,

ЛЪЖИ И ИСТИНИ

ето, могат да се преборват със заеми, това не е нищо друго освен цинизъм.

И тъй като правителството на Борисов управлява все едно, че все още живеем в ерата до интернета, е редно да напомним какви социални и икономически мерки приеха правителствата на държавите, които по думите му „не се справиха с мигрантската вълна и са изправени пред изключителни трудности, да не казва катастрофи. В случая, той явно имаше предвид Гърция, заради това ще си позволим да представим мерките в тази страна, която сприя с помощта на своята армия бегжанската инвазия – една добре обучена и платена армия от терористи, които използват метода на тактика за проникване на гръцка територия.

Сега да се върнем на мерките, които бяха публикувани от тиражния гръцки вестник „Етнос“ на 24.03. В най-общи линии те се заключават в следното:

А. Мерки в помощ на работниците и служителите, които са временно спрени от работа в предприятията:

- Обезщетение от 800 евро, което е безвъзмездно, необлагаемо и не се компенсира.
- Спиране на плащането на данъчни задължения, включително и вноски на разсрочено плащане.
- Пълно покритие на застрахователните им дългове върху номиналната им заплата за 45 дни.
- Предоставяне на 25% отстъпка от установени данъчни задължения, ако са платени на тяхната изискуема дата.
- Спиране на плащанията на банковите задължения към банките за кредитополучатели.
- Плащането на 60% от наема за жилищата на служите-

тели и работници във временно спрени от държавата компании.

- Забрана за съкращения и клауза за задържане дори в случай на спиране на заетостта.

Б. Мерки за останалите без работа

- Спиране на плащанията по банковите задължения на получителите кредити.
- Временно спиране на плащането на данъчни задължения, включително и вноски на разсрочено плащане.
- Удължаване на редовното изплащане на обезщетение за безработица, както и дългосрочно обезщетение за безработица и обезщетение за останалите без работата самостоятелно заети лица (т.нар. „маргинали“ от нашия финансов министър) за 2 месеца за тези, чието право на субсидия е изтекло или ще изтече през първото тримесе-

чие на 2020 г.

- Обезщетение от 800 евро за тези, които доброволно се пенсионират или са уволнени от 1/3/2020 до 20/3/2020, ако не получават обезщетение за безработица.

В. Мерки касаещи бизнеса

- В случай на засегнати предприятия или на тези, на които държавата временно е спряла дейността им, се предвижда:
- Спиране на плащането на данъчни задължения и вноските по данъчни задължения.
- Спиране на плащането на застрахователни задължения и вноски по договори за застрахователен дълг.
- Удължаване на срока за плащане на текущите осигурителни вноски за месеците февруари и март 2020 г., които могат да бъдат изплатени съответно до 30/9/2020 г. и 31/10/2020 г.

кого ще бъдат раздавани помощи от тези милиарди, за да не се окаже, че се е изпълнила каца без дълго. Така че случаят с ББР повдигна един въпрос. А именно, дали директорският борд на банката не се освобождава, понеже не е успял да скрие от медиите поредната далавера?

Епидемията с коронавируса ще мине и ще замине, но какво ни чака след това при тази избирателна „ицегрост“ на кабинета? Казват, че нищо няма да е както преди, но за България това е валидно само отчасти. Не толкова в сферата на политиката, която следва строго предписанията на Брюксел, колкото в сферата на икономиката, разчитаща на евродондове, евросубсидии и евро програми. Които вече няма да са толкова шедри. Безспорно е, че ЕС се пука по шевовите, защото не можа да изработи и наложи обща

политика срещу епидемията и се провали в солидарността. Вместо общо решение на кризата с коронавируса, ЕС остави страните членки да се оправят поотделно и както намерят за добре. А те, една по една, затвориха границите си и се поставиха под карантина. Понеже Евросъюзът не помогна на изпадналите в беда Италия и Испания, те получиха помощ от Русия, Китай и Куба. Путин изпрати помощ дори на САЩ, без са дочака благодарност от Доналд Тръмп.

Вътре, в отделните страни, се разгоряха спорове относно вината за епидемията на централните правителства и местните власти. Защото, както констатира Арслан Булут във вестник „Иеничагъ“ (03.04.2020): „И понятието „централно правителство“ е един вирус!“. Земята обаче продължава да се върти и вместо за смъртта е по-добре хората да разсъждават за

живота и бъдещето.

Спасяването на икономиката е предварителното условие за победата над коронавируса. Особено важно е да се възстановят съществуващите преди епидемията международни разделения на труда, производствени връзки, пазари и човешки трудови ресурси. Но, наред с грижата за стопанското възстановяване, трябва да се промени и отношението към околната среда. Защото ако коронавируса не е създаден в някоя военна вирусологична лаборатория, той може да се разглежда и като откъсване от природата, която човечеството продължава да опустошава и трови. Приписана COVID-19 на прилепите в Ухан, но Лотар Велер, директор на института „Роберт Кох“ който ръководи мерките срещу коронавируса в Германия, е на друго мнение: „Непрекъснато навлизахме все по-дълбоко в девствените гори и превръщаме биологичното разнообразие там в монокултура“. („Иеничагъ“, 05.04.2020). Цитиран от същия вестник, професорът по ваксинни системи Ведат Булут, отива по-напред: „Когато се развали екосистемата, ясно е, че ще се срещаме с нови вируси и епидемии. Например, един вид муха от района на Латинска Америка, която пренася вируса „Зика“, под въздействието на затоплянето на климата, миналата година бе видяна за първи път в Турция. През идните пет години и ние може да преживеем болестта „Зика“.

Както се казва, тази година коронавируса, догодина „Зика!“

Вместо да се запита защо правителството му проспана началния етап на епидемията в Китай, премиерът Борисов упрекна президента, че мърморел „като дърта свекърва, от най-злобните“. Ако Румен Радев е свекърва, Бойко Борисов младият невеста ли е? Когато командированите от него консули, като този в Хага, събират за стопанското възстановяване, трябва да се промени и отношението към околната среда. Защото ако коронавируса не е създаден в някоя военна вирусологична лаборатория, той може да се разглежда и като откъсване от природата, която човечеството продължава да опустошава и трови. Приписана COVID-19 на прилепите в Ухан, но Лотар Велер, директор на института „Роберт Кох“ който ръководи мерките срещу коронавируса в Германия, е на друго мнение: „Непрекъснато навлизахме все по-дълбоко в девствените гори и превръщаме биологичното разнообразие там в монокултура“. („Иеничагъ“, 05.04.2020). Цитиран от същия вестник, професорът по ваксинни системи Ведат Булут, отива по-напред: „Когато се развали екосистемата, ясно е, че ще се срещаме с нови вируси и епидемии. Например, един вид муха от района на Латинска Америка, която пренася вируса „Зика“, под въздействието на затоплянето на климата, миналата година бе видяна за първи път в Турция. През идните пет години и ние може да преживеем болестта „Зика“.

Както се казва, тази година коронавируса, догодина „Зика!“

ПО ВРЕМЕ НА ПАНДЕМИЯ

- Участие на държавата в специални схеми за финансиране на лихвени проценти за актуални бизнес заеми, гаранции за бизнес и инвестиционни заеми с лихвени субсидии.
- Възможността за плащане на великенския бонус на служителите на фирмите остава и се разтегля във времето до лятото.
- Както е видно от горните мерки и противно на неистинните изказани от нашия премиер, гръцкото правителство реално подпомага най-уязвимите от епидемията с коронавируса, включително и с великенски бонус в задаващата икономическа криза и не прилага „именди капели“ по отношение на бизнеса.
- Според доклада на Институтът по труда в ЕС (GSEE) и Конфедерацията на европейските профсъюзи, с все по-го-

ламната сила се изправя въпросът за компенсиране на трудолюбивите се, които временно няма да работят по време на кризата с коронавируса в Австрия например:

- а) изплащане на 90% нетна заплата за тези, които получават до 1700 евро бруто,
 - б) плащане от 85% за тези, които са получават от 1700 евро - 2685 евро,
 - в) 80% за тези, чиито заплати са в рамките от 2685 евро - 5370 евро.
- Подкрепата е валидна за 3 месеца, без да се посяга на платените отпуски с възможност за допълнително удължаване от още 3 месеца.
- За сведения на нашите управляващи, в доклада на двете авторитетни европейски институции, публикуван на 09.04. т.г., информацията за мерките в България е сведена до само едно изречение „Обсъжда се да се вземе временна мярка за от-

пускане на 60% от заплатата на служителите за период до 3 месеца“.

На фона на казаното дотук вече не е нужно да гадаем какъв ще е резултатът от предложените от правителството мерки в борбата срещу напращащата сила - здравна, социална и икономическа криза – катастрофална задлъжнялост на държавата, фалит на бизнеса в обслужващата сфера и туризма, масова безработица (до днес са 62 000, а според експертите, ще стигнат двойно повече), и ескалиращо обедняване на народа. Много малко време остана министър-председателят Борисов и подопечните му депутати, да прогледнат и да се освободят от самозаблудите, да приемат истината и да коригират политиката си.

Иначе, както предупреди президентът Радев, „главот ще наддееме над страха и има риск последствията да бъдат разрушителни“.

Публичното чупене на телевизора в Ямбол, е само първата стихийна реакция.

Всеки истински християнин знае наизуст и пази в сърцето си думите, с които Исус Христос, според Св. евангелисти Матей и Марко, в страшните си кръстни мъки, се обръща към Небесния Отец. Това е последното изречение, което Той произнася в човешкия си облик, преди да издъхне и да възкръсне в Слава. Това са съкровени, интимни слова, които само един Син може да изрече към любящия Баща, който му налага да изпие до дъно горчивата чаша. Както знаем, тези думи са на арамейски език и гласят: „Ели, Ели (или Елои), лама сабахтани!“

Но, българи, вникнете днес в откровението, че това са български слова, произнесени на български език и разпознаваеми чрез нашата реч! Български думи се отронват от напуканите уста на Спасителя в последния миг от земното му битие!

Ако вземем само втората част на изречението, без обръщението „Ели, Ели“ - „Господи, Господи“, тя звучи като „лама-сабахтани“. Но какъв е смисълът на това тайнствено звуко-счетование? То трябва да стане разбираемо за всеки българин!

Нека го разделим по законите на българската реч: „ла ма сабах-та ни“. Да му направим разбор: ЛА (въпросителна частица - „ли“), МА (лично местоимение - „ме“, „мен“), САБАХ (възвратно местоимение в падежна форма - „себе“), -ТА (своеобразна членна форма или притежателно местоимение - „твоята“, „твоеето“), НИ (отрицателна частица).

А сега от тези отделни части да съставим цялото изречение на български език: „Господи, Господи, ли ме (в) Себе-то (в) Твоята Доброта, Закрила, Благодар-положение) не (приемам вече)“? Или: „Господи, Господи, ли ме (в) Твоето Себе (Същност, Личност - в смисъл на Защита, Закрила) (вече) не (не съм)“?

Или още: „Господи, Господи, ли ме (в) Твоето Себе (вече) няма“? Смисълът е същият, както във възприетото в църквата християнска традиция „арамейско изречение“. Нищо чудно, древноарамейският и тракийският, (чийто наследник е българският език), са много сходни. Синът говори на български и е сигурен, че Бащата ще го чуе и разбере.

Разсъждавайки върху тази последна фраза на Исус, откриваме поне три доказателства, че тя е автентична и е произнесена от Божествена Личност.

Първото доказателство за истинност е нейният насечен, пределно лаконичен изказ. Думите са сведени почти само до срички, изчистени от всякакви излишества, предлози, съюзи и пр. Напомнят огулен проводник. Това говори, че наистина е произнесена в момента на ужасни страдания. Но говори също, че е произнесена от Личност, която не принадлежи към мира сега. В други запазени пророчески фрази, предавани преките слова на Бог (или на божествени фигури в езическата древност), също поразява пределната краткост, „оголването“ на думите, които дори не изглеждат свързани една с друга, но общият им смисъл е ярък като светкавица, точен, почти телепатично рабираем за човешкото съзнание. Спомнете си потресаващото предупреждение: „мене текел упарсин“, изписано с огнени букви на стената на залата, в която последният вавилонски цар Валтасар се отдавал на разгул в нощта, когато пресийският владетел Кир вече влизал в обречения град. Впрочем, и в това Божие предупреждение също звучат български слова.

Второто доказателство за автентичност и божественост на последната Христова фраза, е нейната необятна дълбина. Колкото повече разсъждавам

над нея, толкова по-сложна ми се струва. Едно нейно възможно значение, невключено в евангелския прочит, (доколкото той третира пракмо мига на издъхването, а не прави теологичен разбор), е следното: „Господи, Господи, ли ме (в) събота-та няма“? Това може да означава както „в събота няма ли да съм сред живите?“, така и „ли (в) събота няма да съм сред мъртвите!“

Основавам тази възможна дешифрировка на прочитана на „сабах-та“ в смисъл на „шабашта“ - в събота.

Третото доказателство е назоваването на Бог Отец с името „Себе“. То сочи разбирателно за Бога като Личност и Същност, Божествено Себе, от което произлиза малкото човешко „себе“ - човешката природа. Но има още нещо изключително важно - в един мой неконвенционален възглед за произхода на името на бог Сабазий, най-почитаното божество у траките, аз извеждам това име от „Себе“ - същност. От него произлиза името на Бог Отец в православната традиция - Саваот. А асирийският бог на слънцето, който в древността е почитан в целия Ближък изток, е с наречен Шамаш. Това название е пряко свързано с тракийското име Сабазий и с асирийската дума „шамаш“ - „слънце“, която смело можем да тълкуваме чрез българския език като

Разпятие, худ. А. МАНТЕНА

„сам си“ - самодържец, върховен господар.

И ето че като в някакъв пророчески проглясък ние успяваме да тълкуваме изречението на Исус дори като: „ли моето Същност (моят Бог) (го) няма?“ Това не е невъзможно, тъй като, според евангелските сведения, в момента, в който Исус издъхва на кръста, земята потреперва и наставта слънчево затъмнение, което хвърля в ужас убийците му и насбралата се гълпа.

Откритието, че последните думи на Спасителя са произнесени на български език, е волтова дъга, която трябва да възкреси нашия народ, да му вдъхне нови сили за живот. Това е глас от небето, който повелително вика: „Стани и тръгни!“, върховна заповед за действие, борба, спасение! Да се вслушаме в нея - тя неслучайно идва сега - в мига на най-ниското ни падение, на най-отчаяната ни безизходница. Ако нямаме водач - нека ни води Самият Бог! Какво повелико доказателство за изначалността, универсалността, божествеността на нашия изречен език, можем да искаме от това, че Божият Син е говорил на него! А то означава, че и избраният народ, пренесъл през хилядолетията този език, ще да пребъде!

Американката Дани Аксини, заразна от корона вируса, по чудно остава жива и сега има да плаща за болнично лечение 35 000 долара. Вече като безра-

Кавки ли чудеса не стават по Великден! Извънредното положение и неумолимия генерал Мутафчийски ни заставиха да стоим затворени вкъщи и да носим маски навън, а Валентин Вацев издаде книга в издателство „Изток-Запад“, която носи впечатляващото заглавие „Хроника за изгубеното време“.

Някога Марсел Пруст написва своя знаменит роман „По следите на изгубеното време“. И макар че притворството не е от вчера, на него му е убиждало да добави и уточнението „Краят на демогагията“. Затова обаче се е досетил Валентин Вацев.

За читателите на „Нова Зора“ името Валентин Вацев не се нуждае от представяне. Статии и интервютата му винаги са се радвали на особено читателско внимание. По тази причина и от тяхно име сега главният редактор на вестника може да свидетелства само, че на страниците на „Зора“ и на „Нова Зора“ при желание може да бъде открит неистриваемата следа на един, в много отношения пристрастен, и все пак обоснован, Вацивизъм. По причина както учение, както твърди и самият автор, Вацивизмът е силен, защото е верен. „Нова Зора“ разбира се не открива дискусия

Валентин Вацев

на тема къде, кога, най-пълно, че дори и най-разточително, се осъществявал през годините неподражаемият талант на този безкомпромисен хроникьор на изгубеното в хаоса на прехода българско време. На историята ѝ стига несвършващият спор за родното място на Омир, за което и до ден днешен спорят градове, че и държави дори, за да я товарим и с нови отговорности за разрешаване. В този смисъл „Нова Зора“ може великодушно да предостави Вацев на всички информационни родилни домове на демократията, която самият той в своя творчески път сътворяваше от кал, сиреч, от слово, изчистено от калта и мизамите на болното време, в което живеем.

Цитиран и превеждан, публикуван и дописван, че и пре-

ПСИХОГРАМА НА БОЛНОТО ВРЕМЕ

писван дори, с всяка своя изява Валентин Вацев се домогваше до привилегията и отговорността, дадени на мащина, с които успяват по удивителен начин да стесни кръга на равнодушните, да разбуди заспалите и да зареди с нова енергия непримиримите.

Неговият талант притежава онова качество на духа, което управлява въображението на читателя и, което като волтова дъга осветява забравени познания и неочаквани нови прозрения. И като че Вацев, човек, пряко мрака на заблудите, успява да надникне отвъд хоризонта на времето, да осмисли и да си обясни невидимите обвързаности и зави-

симости на битието и историческия.

Една от най-същевени черти на книгата „Хроника на безвремето“, е дълбоката обоснованост и обвързаност на текстовете в нея. И това е поради една съществена причина - авторът не е просто страничен наблюдател, някакъв нов Херодот на прехода - тези нови, чумави времена в живота на българското общество. От страниците, чрез перото на Вацев, ни гледат като в музея на Мадам Тюсо, с немитащи очи, героите на нагостата и коварството, восьмичните фигури на притворството и национално-бездомостта.

Езикът е остър, на места саркастичен. Думите улчват ту с безпощадното острие на напирпа, ту с категоричността на съдбовен саблен удар. Повествованието обаче неизменно следва безкомпромисния азимут на един антидемогагичен подход, който обуславя и изяснява разобличителната позиция на автора. В нея, с Вацевски измерения, правдата и истината приобщиават читателя към каузата на справедливостта. Авторът не посочва параграфите и алинеите на престъпния характер на изгубеното българско време, но читателят вече сам е избрал онази позиция, на съдебен заседание с решаващ глас, който носи печата на непримиримата категория.

Книгата „Хроника на изгубеното време“ е несъмнен творчески успех на Валентин Вацев и удивително доказателство за утвърден редакторски усет и политика на уважаваното издателство „Изток-Запад“.

За читателите на „Нова Зора“ обаче този път редакцията не може да направи много. Можем само да посочим телефонния и електронния адрес, на който те сами могат да си поръчат книгата, защото в тези карантинни времена тя се предлага само онлайн. И се доставя или чрез куриер, или чрез пощата.

Извън това можем да призовем уважаемите читатели на вестника, както и всички онези, които ценят творчеството на аналитатора и публициста, на геополитика и политолога Валентин Вацев, да направят своята поръчка на мобилен телефон 0888-465-635 или на електронен адрес <https://iztok-zapad.eu/en/hroniki-na-bezvremieto>

Онлайн цената на книгата е: €8.18, а цената в книжарниците, ако я намерите там: €10.23.

шението неолиберални декори. „Истинска свобода може да има само там, където няма ншет от човек над човека, където няма безработица и бедност, където човекът не трепери, че утре може да остане без работа, жилище и хляб. Само в таква обществена, лична и всякаква друга.“ Даже и в този случай става дума само за възможност, не за гаранция.

Няма съмнение, че ще се положат максимум усилия на очистеното място от вирусното социално торнадо да се построят такива нови декори от нови режисьори и архитекти, закриващи вечните неубодни истини от рода на предходната. Красиви нови футуристични декори, да кажем, за някакво светло „технопрочно бъдеще“ и за „всеобщо щастие“, максимално прикриващи иманентната същност на завладялото вече земната капиталистическо общество. Общество на единствено правилното и вечно тържество на всичко имащите над останалите, с една единствена и перманентна цел: повече пари и повече власт. Такъв един фокус-бокс: демокрация има, а народоства няма.

Колкото си по-богат толкова повече си бил социално отговорен. Пример: милиардери-социалисти. Оказва се, че има такива. По собствени твърдения. Аз знам за Бил Гейтс и Марк Цукербърг. В Невада за болните без жилища на асфалта са очертани с боя правоъгълници, които „наемателите“ нямат право да напускат. Най-строга социално отговорна карантина. Лежи там и не мърдай!

Евроатлантическа солидарност: американци в Китай, според френския Liberation, плащат за противовирусни маски кеш, двойно, и без да проверяват стоката, прекъсвайки вече договорени и платени доставки за Франция. America First!

На мястото на огромните красиви билбордове с т.нар. западни неолиберални ценности, след вирусното торнадо ще могат да се намерят само малки етикети написани на ръка с истинската стойност на нещата. И ехидната усмивка на Оскар Уайлд: „Днес хората знаят цената на всичко, но не и стойността на каквото и да било.“

Къде са разните там вегани, ЛГБТ-та, воините срещу Харви Вайншайн и представителите на 148 вида джендъри? Притихнали, смирени и в карантина?

ГЛОБАЛНИ НЕОЛИБЕРАЛНИ ДЕКОРИ И ВИРУСНА РЕАЛНОСТ

Александр ГОЧЕВ

Колкото си по-богат толкова повече си бил социално отговорен. Пример: милиардери-социалисти. Оказва се, че има такива. По собствени твърдения. Аз знам за Бил Гейтс и Марк Цукербърг. В Невада за болните без жилища на асфалта са очертани с боя правоъгълници, които „наемателите“ нямат право да напускат. Най-строга социално отговорна карантина. Лежи там и не мърдай!

Евроатлантическа солидарност: американци в Китай, според френския Liberation, плащат за противовирусни маски кеш, двойно, и без да проверяват стоката, прекъсвайки вече договорени и платени доставки за Франция. America First!

На мястото на огромните красиви билбордове с т.нар. западни неолиберални ценности, след вирусното торнадо ще могат да се намерят само малки етикети написани на ръка с истинската стойност на нещата. И ехидната усмивка на Оскар Уайлд: „Днес хората знаят цената на всичко, но не и стойността на каквото и да било.“

Къде са разните там вегани, ЛГБТ-та, воините срещу Харви Вайншайн и представителите на 148 вида джендъри? Притихнали, смирени и в карантина?

Какво стана с идеята, че човешкото тяло е предразсъдък, че не е важно какво става с него? Че човешкото тяло е като глината за един скулптор - месици, мапкаш, пиещи хапчета, това отрежеш, онова пришееш...? Че е истина само това, колкато да си мислиш за себе си? Че ти си това, за което се смеятши? Че са всички само интелектуално дефиниранят индивидуализъм и самовъображаемата значимост?

Тука малка скоба за човешкия ум във връзка с предходното. Знаете ли какво днес мислят американците? Според сенатора от Луизиана Джон Нили Кенеди (John Neely Kennedy) те считали, че мо- зъкът е удивителен орган. Вашият мозък, например, е удивителен орган. Той започвал да работи още в утробата на майката и не спирал дейността си до моментта да избирателно ви в Конгреса на САЩ. Този случай, а и други подобни, наваяват на мисълта, че може да има известни компликации с мисленето, така в по-широк мащаб, а и по-специфично, с това кой за какво се мисли.

Оказа се, че

за Вируса няма никакво значение дали си сигурен, че си джендър нюзер, 55

Георги ВАЦОВ

Втора част, продължение от миналия брой

На 27 октомври 2014 г. журналистът Микаел Тален от американското радио "Prison Planet" и интернет-ресурса www.prisonplanet.com, публикува текст, със заглавие: "Документ на фондация "Рокфелер" от 2010 година предвижда създаването на Пандемична полиция" и подзаглавие "Когато пандемията излезе, този по-авторитарен контрол и надзор над гражданите и техните действия, ще остане и дори ще се усилва!"

Изготвянето на доклада, озаглавен "Сценарии за бъдещето на технологиите и международното развитие" е инициран и спосориран от Фондация "Рокфелер" с президент Джудит Родин и от "Глобалната бизнес мрежа" с президент Питър Шварц. На стр. 18 на този документ се разиграва сценарий, в който президентът на САЩ решава да не защитава границите си и да не ограничава пътуванията със самолет след

избухването на пандемията от нов смъртоносен вирус.

В представената хипотеза пише: "През 2012 година пандемията, която светът очакваше от години, най-накрая удари. За разлика от H1N1 от 2009 година, този нов грип, с първоизточник на заразяване дивите гъски, се оказа изключително смъртоносен. Дори най-подготвените за пандемии държави бяха бързо преодолен и вирусът се разнесе по целия свят, заразявайки близо 20% от населението и само за седем месеца причини смъртта на 8 милиона души, предимно млади хора... Китайското правителство не бе единственото, което предприе крайни мерки, за да защити своите граждани... По време на пандемията националните лидери по целия свят загърбиха авторитета си на демократи и наложиха "въздухопроницаеми" правила и ограничения – от задължителното носене на маски за лице до проверка на температурата на тялото на входовете на общинските пространства, ж.п. гарите и супермаркетите... Необходимите и съмнителни практики, използвани за спиране приливите на вируса, остават дълго и след пандемията, което

надзора отгоре надолу, а националните лидери имаха повече възможности да налагат ред по начини, които смятаха за подходящи."

След анализ на реалните световни пандемии от 2009 и 2012 г., през есента на 2014 г., авторът Микаел Тален прави извода, че „пандемията беше използвана и за прилагането на дълго търсени технологии, най-вече за биометричните лични документи на гражданите, за контрол на тяхното придвижване... и за по строго регулиране на ключови отрасли, чиято стабилност се счита жизненоважна за националните интереси... Макар и да е измислен, опитът за прогнозиране и планиране на действие при големи

признаци на някакво "респираторно заболяване". Диктатът става още по-обезпокоителен в светлината на заявеното от лекаря от Мисури Джеймс Лавуренци в радиошоуто на Алекс Джоунс на 20 октомври 2014 г., че потенциалните пациенти с "ебола" изчезват от болниците без лекуващите лекари и администрацията да са поставяни в известност. "Тези пациенти изчезват, правят нещо с пациентите, Бог знае къде отиват!" – казва лекарят.

Малката книжка, издадена от фондация "Рокфелер" в обем от 52 страници, както и постът на журналиста Микаел Тален са достъпни в интернет-

пространството вече над десет години. Буди недоумение, как е възможно "армията" от вездъщи американофили в България да са пропуснала през последните десет години да информират герберовия управленски "елит" за интригуващото издание на Фондация "Рокфелер" със заглавие: "Сценарии за бъдещето на технологиите и международното развитие", та прочитайки стр. 18 да приемат мерки така, че в складовете на Държавния резерв на РБ с военновременни запаси и реално съществуваща "Резервизиран списък на карантиниремите заразни болести" се появява възможност държавната администрация да задържа всеки американец, който показва

изданията на фондация "Рокфелер" са писали сценариите за разделянето на територията на РФ на седем отделни, воюващи помежду си държави. А Тръмп и Борис Джонсън дълго умуваха над дилемата: да не затварят границите или да се изолират под карантина, докато хората не започнаха да мрат като мухи!

Показаното по телевизиите е планетарна катастрофа – беганците, пандемията, рухването на цените на петрола, предстоящо финансово пунуами. Явно ангажирани от междучелности "войни", задоволявайки нагона си за пари, власт и удоволствия, властелините на света не са повър-

вали преди година на Ричард Хаас, когато той каза: "Разрушаването на Световния ред ще доведат до катастрофа". И тя дойде! Демократите на Пелоси са уверени, че с пандемията са ударили "джак пог" в борбата си с Тръмп за президентския пост. Но ако починалите от коронавируса и разорените и безработните от икономическа криза са много на брой, то Щатите ще получат нов удар – възрастното поколение "бели подтисници" ще загубят изборите от поколението "пийпъл ъф колор". Младите американци ще изберат лидери, които окончателно ще превърнат САЩ в страна от третия свят – с неуправляем попу-

ЗАЛЕЗЪТ НА ХЕГЕМОНА

БЛАГОДАРЯ

Навън отново грейна пролетта, разцъфнаха фиданките на двора. Ухае въздух свеж във вечерта, но тихо е и няма смях и хора.

Поредното дежурство е това изпълнено с надежда и умора. Площадга е потънал в тишина, самотно се развява трикоълора.

Загълхнали са къщите в нощта, прозорците са с пуснати завеси. Отнякъде проблесна светлина и пареща носталгия донесе.

Във тъмното, присвита и сама към улицата гледаше старица. Презгърбена във своята самота, напомняща икона на светица

Вида ме и помахаш със ръка, направи кръстен знак върху стъклото. Изпращае ми своята доброта и нещо попремрежи ми окото.

Под маската усетих топлина - старицата без глас благодареше - на хората презгърнали дълга, човечеството в страх докато спеше.

На тези, със помръкнали лица, но скътали под белите престилки добрите си и доблестни сърца, несмятащи минутите в стотинки.

На тези гето денем и в нощта, обречени на клетва и Родина, с пагони и незнайни имена, Закона пазят, Утре, за да има.

ВЪЛКО МИШЕВ

Навън отново грейна пролетта. Разцъфнаха фиданките на двора. Ухае въздух свеж във вечерта. Мечтите си да върнем, мили хора.

ЗАЛЕЗЪТ НА ХЕГЕМОНА

лизъм, с масово раздаване на пари и с хронично невъздържаната печатница "ФРС".

Днес, по страниците на нашите вестници, в сайтове и от телевизионните екрани, видни геополитически анализатори се надпреварват по възможно най-бомбастичен начин да прокукуват предстоящ световен Апокалипсис. Хиперболиите са стряскащи, метафорите са ужасяващи като най-използваната е гравюрата на Албрехт Дюрер "Апокалипсис" с четиримата конници – "Победителят", "Войната", "Гладът" и "Смъртта", поместена на корицата на сп. "Економист" в прогнозата му за новата 2019 г., като колажът предрича апокалипсис в путинова Русия. А то, какво излезе?

В цитираната по-горе статия, Рей Далио разказва, че "като студент, през лятото припечелвах, чистейки пода на Нюйоркската фондова борса. На 15 август 1971 вечерта, когато президентът Никсън обяви, че САЩ се отказват от златното обезпечение на книжните долари разбрах, че правителство не може да изпълни поетите си обещания към кредиторите т.е., досегашия долар, с който разполагаха хората, преставаше да съществува. Де-валвация. Целият свят очакваше апокалиптично сгромоляване на Нюйоркската фондова борса, но това не стана. На сутринта, акциите се повишиха с 4%." Анализирайки случилото се, Долио стига до извода, че има сили, които дирижират събитията и предприемат решения, облагодетелствайки малка група от хора за сметка на болшинството. Америка не само се спасява от дефолт, но с откриващата се възможност

Джудит Родин, президент на фондация Рокфелер

трилиони долари (един трилион ам.долари днес се равняват на общите приходи в бюджет 2020 на България за 38 години – т.е. за 38 години българският народ от данъците за производствените от него стоки и услуги и със средствата от безвъзмездните европейски фондове, ще набере сумата, която САЩ ще похарчат само за няколко месеца). Нереално и невероятно! Тази гениална манипулация и сила, извираща от "магията" с долара вече десетки години

да печата неограничено количество долари, станали резервна валу-

държи човечеството в подчинение и страх!

Дали властелините на света ще успеят и този път? Според Рей Далио – не! Според "кризисният мениджър" Доналд Тръмп, който като бизнеспесен няколкократно се е спасявал от фалити - да! Но това не му попречи, след решенията на ФРС за многотрилонните вливания, да каже: "Ние рискуваме да разрушим страната!" Той настоява да се отмени карантината към 12 април, католическият Великден, заявявайки: "Ние трябва да се върнем на работа! В общирната рецесия или депресия можем да забубим много повече хора, отколкото от вируса!"

От първите два трилиона долара, одобрени от Конгреса и президента във връзка с пандемията в САЩ като бюджетен разход, само 46 млрд. \$ ще отидат пряко за борба с коронавируса, по-голямата част от останалите средства ще бъдат разделени на нефинансови институти: за подкрепа на малкия бизнес; за данъчни ваканции за фирмите; за разширяване финансирането на програмата за безработни; а един трилион \$ - за семейства, изпаднали в затруднение (по 1000 \$ на възрастен и по 500 \$ на дете). С четири трилиона долара, ФРС на САЩ ще кредитира корпо-

рациите, при нулев лихвен процент, купувайки дългови книжа от първично предлагане на борсата; изкупуване на ценни книжа на търговските банки; кредитирали отделни граждани и малки и средни предприятия; косвено кредитиране на регионалните местни власти. Други четири трилиона долара се заделят за закупуване на държавни облигации и ипотечни дългови книжа. В средата на март т.г., след като свали лихвения процент практически до нула, ФРС обяви грандиозна програма за "количествено смекчаване" и всеки ден ще изкупува за 75 млрд. \$ държавни облигации на МФ на САЩ и ипотечни книжа за 50 млрд. \$, без да определя крайния срок на програмата. С разпореждането си до националните централни банки по света и ЕЦБ, свободно да се разпореждат със задължителните 10% резерви в долари, ФРС практически лиши американския долар от статута на резервна валута. В същото време, предоставяйки на своя орган, МВФ, един трилион долара за кредитиране на икономики в затрудне-

Н ашият добър познат Ричард Хаас преди няколко дни каза: "...болшинството страни минимум за няколко години ще се затворят в себе си, съсредоточавайки се върху това, което се случва в пределите на техните граници, а не извън тях." А ние казваме: "Good bay, Amerika!" и "Здравствуй, Россия!"

ДОКОГА ЩЕ ПРЕДАВАМЕ СЕБЕ СИ И БЪЛГАРИЯ?

Елена Алекова

Продължение от бр. 12

Друга видна „помаколожка“ от наше време – проф. Евгения Иванова – внася яснота относно употребата му в османските регистри:

„Названието „помаци“ се появява за първи път в османските регистри през 1873 г.“.

(Цит. по: Проф. Евгения Иванова. „Идентичност и идентичности на помаци в България“. – Сп. „Либерален преглед“, 6.03.2012 (на адрес: <http://www.librev.com/index.php/> 2013-03-30-08-56-39/discussion/bulgaria/1516-2012-03-06-09-21-19).

В Гърция и Турция, разбира се, през годините постоянно са протичали процеси на асимилация на българите, изповядващи ислям. В Гърция неведнъж те са били „проеизведжани“ в ранг на „турци“, друг път – на „славянофонни елини“, а през 90-те години ги обозначиха като „помашки етнос“. В Турция още след Освобождението те са част от „мюсюлманския милет“, в Република Турция по конституция стават турци, в краен случай ги наричат „помаци турци“, особено след 70-те години на миналия век.

У нас фантазмагорните относно „помашкия етнос“ се завъвеждаха на теория и практика през 90-те години на миналия век. За това способстваха най-вече невежи самозванци „помаковеди“ и кандидат-политици, но успоредно с тях се появява и български учени – историци, етнологи и всякакви други. Не си заслужава да споменавам имената им. Дали причината да твърдят подобни безумства е склонност към предредство, нездравословни амбиции в областта на научното поприще, „финикийски знаци“ или някаква тяхна си шантана „вътрешна убежденост“, няма как да знаем. И не е наша работа. Хубавото е,

Българска национална телевизия отново сее лъжи

че в крайна сметка всеки сам ще отговаря за лъжите си. Не пред обществото или пред хората. А пред съвестта си и пред Бога.

Втора лъжа: че т.нар. „възродителен процес“ започва „в началото на 70-те години на миналия век“.

Второ опровержение: „ВЪЗРОДИТЕЛНИЯТ ПРОЦЕС“ НЕ ЗАПОЧВА

В НАЧАЛОТО НА 70-ТЕ ГОДИНИ НА МИНАЛИЯ ВЕК!

Една от най-хитроумните хватки на съвременното отро-

решиха, извършиха и осъзнаха, че са превели пръчката), и от другата страна (онези, които го провокираха с лъжи, шантажи и продължиха с лъжите и след това).

Предвид гореизложеното нямаме никакви основания да смесваме/обединяваме събитията от 70-те години със събитията от 1984-1985 г. Никакви! И ако го правим, правим голяма грешка, по същество – предателство спрямо България, според както е в поговорката – покрай сухото изгоря и мокрото... т.е., покрай турците

нат към българските си корени. Проманата е наречена „Възродителен процес“.

(Цит. по: сб. „Турците в България. История, традиции, култура“. Под редакцията на Антони Георгиев и Димана Трънкова. Изд. Vagabond Media, С., 2012.)

По-нататък, в хронологията на лаконично предадените събития „Линия на времето“, през 70-те години на миналия век, продължава и до днес. Освен приобщаването им към родолюбива мисъл, той цели и тяхното пълнокръвно включване в обществено-политическия и духовния живот на отечеството България.

станаха турци (или друг етнос!) и българите мохамедани...

Един от първите, който още през 90-те години на миналия век реагира срещу смесването/обединяването на двата корено-различни процеса, бе Николай Хайтов. В интервю за в. „24 часа“ през 1992 г. той и пояснява защо това се прави:

„...Тай нареченият „възродителен процес“, протекъл в края на 1984 – началото на 1985 г., който се изрази в насилствена кръщавка на етническите турци, е едно, а истинският възродителен процес, започнал преди сто години (началната дата е 1885 г.), е съвсем друг! Смесването сега на двата процеса се прави нарочно, за да се опорочи и опозори истинският възродителен процес, протекъл главно с помощта на просвещението и културата“.

(Цит. по: Николай Хайтов. „Троянските коне в България“. Книга първа. ИК „Христо Ботев“, С., 2002.)

Съобщеното по БНТ на 29 декември 2019 г., че т.нар. възродителен процес е „запо-

Тъй наречения „възродителен процес“ сред българските турци (в тесен, в буквален смисъл) се провежда от края на 1984 до началото на 1985 г. Журналистката Димана Трънкова, в статията „Принудителни миграции и смяна на имената“, дори разкрива кога и от кога събитията от 80-те години са наречени „възродителен процес“:

„На 18 януари 1985 г. Георги Атанасов, председател на Комисията за държавен и народен контрол (през 1986 г. той става министър председател), докладва на членовете на Политбюро, че в Кърджалийско, Хасковско, Бургаско и Пловдивско 310 000 са сменили имената си.“

Месец по-късно Атанасов все така ентузиастично съобщава, че кампанията по смяната на имената е успешна, и я нарича „истинско народно движение, спонтанно и обхващащо всички региони с турско население“. Това е и официалната версия на събитията – изведнъж хиляди хора осъзнали, че са с български произход, и пожелали да се вър-

нат към българските си корени. Проманата е наречена „Възродителен процес“.

(Цит. по: сб. „Турците в България. История, традиции, култура“. Под редакцията на Антони Георгиев и Димана Трънкова. Изд. Vagabond Media, С., 2012.)

По-нататък, в хронологията на лаконично предадените събития „Линия на времето“, през 70-те години на миналия век, продължава и до днес. Освен приобщаването им към родолюбива мисъл, той цели и тяхното пълнокръвно включване в обществено-политическия и духовния живот на отечеството България.

(Цит. по: сб. „Турците в България. История, традиции, култура“..., 2012.)

Димана Трънкова също по никакъв начин не може да бъде уличена в „патриотарство“ – напротив!...

В по-широк смисъл времевата рамка на т.нар. „възродителен процес“ може, разбира се, при желание да се разшири от края на 1984 г., когато преименуват българските турци, до 1991 г., когато те възстановяват рождението си имена.

Трета лъжа: че „от 1985 година мюсюлманите в България официално по документи се водят с български имена. Понежуду си обаче продължават да се обръщат с родните си“.

Трето опровержение:

НЕ ВСИЧКИ МЮСЮЛМАНИ В БЪЛГАРИЯ СЕ ВОДЯТ ОФИЦИАЛНО, ПО ДОКУМЕНТИ, С БЪЛГАРСКИ ИМЕНА ОТ 1985 Г. НАТАТЪК

Тук телевизионерът Иво Никодимов противоречи дори на себе си – хем, според него, т.нар. „възродителен процес“ започнал още през 70-те години на миналия век (тогава са сменени имената на българите мохамедани!), хем, пак според него, мюсюлманите започнали да се водят официално, по документи, с български имена едва след 1985 г. Тогава с какви точно имена са се водели българите мохамедани официално, по документи, в периода от 1970 до 1985 г., ако това не са били български имена? Вероятно са нямали имена, защото турско-арабските им имена са били „отменени“ (сменени)? Питам Иво Никодимов. За всички останали е ясно, че въпросите са риторични.

(Определението „родните“ за имена, за каквито става дума във второто изречение, в случая е крайно неуместно, неточно, грешка. Може би е лапсус и Иво Никодимов има предвид „рождени“. Но кой знае...)

Следва

„В МЕКАТА ЕСЕН“

От стр. 12

човекът се създава цял живот, четете, запомня думи, факти, датии, обичува със мислителни брадати, по-умен става. Браво! И едва е казал „браво!“ – тръгва след това в обратен път. Изтрита сякаш с гума, изчезват този факт, онази дума – неща, с които своя мозък той изграждал е от мозъци безброй. Изчезват. И изчезва той самият – волните на века ще го измият като оставен върху плажа знак. Но не, остава нещичко все пак. Този лист не е от пясък като плажа и аз за него искам да разкажа, но точно както си го чувствам аз, за себе си, за времето, за нас. Та ний сме част от общото ни време, зацо тогава още тъй се време в онуй, което чуждо е – уви! – за тебе, и каквото щещи прави, пак чуждо ще остане, само дете ума си похабявай и сърцето!

Иван Продев, Андрей Пантев, Иван Гранитски и Валери Петров

ването и непрекъснатите размишления, терзания, резигнации, съмнения за смисъла на епохата, за крайната цел на човешката история.

Нежна, но безпощадна е самоанализата на Валери Петров. А чрез нея не получаваме и своеобразна рентгенограма на времето, в което живеем, на обществото, което е люшкано между щастие и скръбта, между униеното и ликуването, между порива на националния дух и неговото самокрушение. И отново виждаме съпоставката между стария и новия човек. Защо човекът, който уж трябва да изгражда новото общество (а и новото общество трябва да изгражда него), постепенно губи от светлата нравствена енергия, която има неговият събрат от годините на антифашистката съпротива? Как става така, че обществото, чието съзидане почива на благородните принципи на братството, равенството и свободата, десетилетия наред не може да промени в нравствено и в социално отношение отделния индивид?

Другарю мой, защо не си такъв, каквото бе? Защо не сме такива, каквито бяхме? Нещо си отива, напуска ни. Защо, защо така безстрашната мъжествена ръка, в която не потрена автомата, сега е разтреперана самата от таз слушалка със сласец писклив? Другарю мой, аз зная, че си жив, аз зная, ний сме живи, но не мога да не извикам: – Ставайте! Тревога! Другари по оръжие, на крак! В душиите ни промъкнал се е враг! Довоството в душиите втреще шава! Охолоството душиите разрушава! – Тъй викам и си спомням в стуг и глад как чувстваше се всеки свръхбогат със теб, когато искам да възнеа, със теб, комунистическа идея!

Изключително силни са поетичните размишления на Валери Петров по от-

ношение на трансформациите в душата на отделния човек, както и за глобалните социални разломи. Разбира се, съмнението, недоверието, резигнацията, скепсисът не могат да взривят идеала, но позволяват на поета лирически да „обясни“ нашествието на конформизма и използването на идеала в душата на самия човек, както, разбира се, и в средите на цели социални групи и прослойки, а в крайна сметка и в цялото общество.

В известен смисъл поемата „В меката есен“ е поетическо размишление по пътя към голямата цел. Удивително е, че повече от трийсет години преди рухването на държавната система на социализма едни поет (а не философ, социолог или политолог) предсеща подводните Сцили и Харибди, които се изправят пред човека по пътя към идеала. Валери Петров няма самоочувствието на провидец, но тъкмо защото е една изключително чувствителна валенция на своето време, сякаш отгатва бъдещото развитие. При това предчувствията за бъдещето нямат катастрофична осветеност, а са някак пастелно завоалирани, като че ли надеждата винаги надделява над скепсиса. Изглежда, основното средство, с което извайва своите словесни пейзажи В. Петров, е светлината на вярата. А вярата при този поет винаги е свързана с образа на Отечеството:

Сърцето ми изпълнено е цяло със тебе и със твоите мечти! Българийо, как скъпа си ми ти, как мекка си като домашна птица, как чиста като стомна ненапита, как проста като стръкче от шибой! Аз чувствам се така дълбоко твой и чувствам теб така дълбоко моя! При теб отново се завръща моя твой син, пребродил толкова земи – в прегръдката си вечно го вземи!... („В меката есен“)

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА
(отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВЕВ
Проф. д-р инж. НИКОЛАЙ ХАЙТОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.и.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюспринт“,
София, ул. „Титлява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
УниКредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBGSF
Примат се оригинали по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака. Ръкописи не се приемат и не се връщат. Броят е приложен редакционно на 10.04. в 14 часа. Хонорари се изпращат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа ISSN 1310-8492

Член-кор. Иван Гранитски

„В МЕКАТА ЕСЕН“

Поема за безжалостната нравствена
равносметка в живота на един идеал

Невероятно е, че се навършиха 100 години от рождението на Валери Петров – един от духовните стълбове на съвременната българска литература и култура. Сякаш до оня ден неговата крехка и пъргава фигура, достигнала библейска възраст, беше между нас, шегуваеше се, повдигаше многозначително очилата си, надълго и нашироко обясняваше тайнствата на поетическия превод и най-вече до последния си ден на тая пуста и печална земя ни радваше с нови, и нови великолепни творби.

българското общество през 60-те години на ХХ век, но и безжалостна нравствена равносметка, саморазголване, самоанализ и в личностен план, и като естетико-художествени търсения.

Тази поема се появява, когато в обществото ни започва политическо и социално размразяване. След годините на култ към личността и редица трагични деформации в развитието ни, след годините на сектантски залитания, ограничаващи свободата на индивидуално творчество, започва топенето на ледовете. С „В меката есен“ Валери Петров улавя с удивителна точност и проникновеност не само мъртвото вълнение в българското общество, което предхожда социалното размразяване, но и полага фундаментално значими щрихи към портрета на Човека, изследван от него вече толкова години. В удивително

Валери Петров, Венцеслав Кисюв и Иван Гранитски

Тепърва ще се обръщаме към многостранния и блестящ талант на Валери Петров, едва сега идва времето на по-сериозните и задълбочени анализи на неговото творчество. Но нека тук си позволим за читателите на уважавания вестник „Нова зора“ да припомним и още една знакова годишнина – 60 години от излизането на блестящата поема на Валери Петров „В меката есен“ (1960).

Още в „Juvenesdumsumus“ (1943) и „Тавански спомен“ (1942-1948) Валери Петров притегли вниманието ни към една особеност на неговата поетика – влечение към разгърнатия поетически цикъл, към по-мощните поетически форми. Очевидно цялото великолепие на живота с неговата пълнокръвност, разностранност и необятност трудно можеше да се отрази от поета само чрез отделни творби. Съвсем естествено и закономерно е в този смисъл движението на автора към разгърнатите поетически форми, към поемата. А особено място сред тях заема „В меката есен“ (1960). Тя е не само великолепна социална панорама, своеобразна диагноза на

телно леко изливаща се форма, в невероятно по поетическото си съвършенство повествование, ние откриваме полифонията на реалното битие, естествения поток на живота.

Валери Петров ни убеждава в тази поема, че владее до съвършенство изкуството да се обхване и поетически пресътвори картината на естествения живот – при това неусложнено, нефризирано и художествено ненагруфено. Образите са непосредно изваяни и може би тъкмо затова така завладяващи – лозата е превзела горното балконче на къщата, детският кристално звънлив смях закачливо буди квартала, следобедът е мек и тих и лекият полъх на есенна печал пронизва като лайтмотив цялата поема – а всъщност не е ли това поемата на нашия живот, на живота на всеки от нас? Не се ли изправя пред всеки, в минути на сериозна нравствена равносметка и самосъд, същата брезичка като символ на естествеността, която ни напомня, че се отдалечаваме от самите себе си, че правим непостижими компромиси, които променят главния смисъл на нашия живот?

На стр. 11

СБОГУВАНЕ С МОРЕТО

ВАЛЕРИ ПЕТРОВ

Сбогом, мое море, сбогом, мое море!
Още топло е, още е лято,
но от час там над нас се върти, без да спре,
вече първото щърково ято.

То се сбира, разрежда, дълго се вий
на различни въздушни етажи.
Сбогом, мое море! Дойде време и ний
да събираме вече багажи.

А пък колко обичам те: нейде встрани,
не летовищно - диво и степно,
мое синьо море от детинските дни
до задъхване великолепно:

със чаршафа опънат, с дома от камъши,
със заритите в пясъка котви,
със варела ръждясал, със младия мъж,
който риба на спиртника готви,

и с момичето русо, което лежи
или иде във весела блуза
и вода във кесийка от найлон държи
като жива прозрачна медуза.

Сбогом, мое море! Не е весел тоз час.
Даже просто ми иде да плача.
Този мъж не съм аз, този мъж не съм аз -
аз съм само зад тях минувача!

Боже мой, боже мой! Сбогом, мое море!
Дни, години - какво ни остава?
Както твоята пяна във шепата мре,
чезнат зависти, страсти и слава.

И защо ни са те? Своя земен живот
ний тъй бързо хабим в суетене.
Дъх на сол, водорасли, черупки и йод,
влей от своето спокойствие в мене!

Стига този ламтеж! Не съм вече момче
и в часовника вечен на Хронос
твоят пясък, море, все по-бързо тече
от добрия във лошия конус.

А пред тебе какво е животът ни? Миг.
Тъкмо почнал, и ей го, изтече.
И не сбогом е туй, а панически вик
и какво, че познат е той вече,

че безброй преди мен в своя път един ден
са изплаквали винаги тая
своя жажда и скръб през простора зелен,
виолетов и син до безкрая!

Ти, което си люлка на всеки живот,
на сновенето наше нестройно,
дай ми - вечно подвижно - нелюшкащ се под,
върху който да стъпя спокойно!

Отучи ме от нервност! Стори ме ти цял!
Дай ми мъдрост и трезвост, и верност!
Стига вѐн съм блестял, стига вѐтре звънтял
като хвърлен на плажа ти термос.

Укрепи ме, море, укроти ме, море,
над пространство и време разлято!
На въздушни етажи кръжи, без да спре,
вече първото щърково ято

и в мъглата - уу-уу! - като горестен зов
се дочува на кораби воя...
Сбогом, мое море! Сбогом, моя любов!
Сбогом, вечност жадувана моя!